

ထောင်မှူးကြီး သိန်းဝင်းနှင့်သူရိန်ထွန်း

ထောင်အကြောင်းသိကောင်းစရာ

အပါအဝင်

အကျဉ်းထောင်သုတ၊ ရသဝတ္ထုတိုများ

ପ୍ରାଚୀନ ଶାସ୍ତ୍ରୋପଦେଶ
ବିଦ୍ୟାବିଜ୍ଞାନ
ସଂସ୍କୃତି

ထောင်အကြောင်း သိကောင်းစရာ

(၁)

ထောင်ကြီး၏ အလယ်ကောင် အကွက်အကွင်းကောင်းကောင်း တွင် ပေါက်နေသည့် ညောင်ကြတ်ပင်ကြီးသည် အရိပ်အာဝါသ ကောင်းလှပေသည်။ ။ ဤညောင်ပင်ကြီးသာ ထောင်တွင်း၌ မရှိပါက အကျဉ်းထောင်၏ အခြေအနေသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းနိုင်ဖွယ်ရာ အကြောင်းရှိလေသည်။ ။

အကြောင်းမှာ အကျဉ်းထောင်ကြီးသည် အလွန်ပူပြင်းသော အညာဒေသတွင် ရှိနေ၍ တပေါင်းတခူး မိုးသားကြူးသည့်အချိန်တွင် ထောင်ရှိ လူသတ္တဝါများ ကျောကော့အောင် ပူလှ၏။ ထောင်တွင်း၌ အခြားအရိပ်အာဝါသက မရှိ။ လူနေသည့် အိပ်ဆောင်များမှာ လည်း နေပူရှိန်ဖြင့် အငွေ့ထွက်နေရာ နဂိုကမှ နှလုံးမငြိမ်၊ စိတ်မငြိမ်လှသော အကျဉ်းသားများ တို့ သည် ဤညောင်ညိုပင်စခန်းတွင် အားလပ်သည့် အချိန်ရရှာလေသည်။ ။

အကယ်၍ ဤညောင်ညိုပင်ကြီးသာမရှိက စိတ်ပူသည် ကတစ်မျိုး နေပူသည် ကတစ်မျိုးနှင့် အပူနှစ်မျိုးကို ခံစားနေရရှာသည်။ ။ အကျဉ်းသားလူထုနှင့် ထောင်ကြီးကို ပိုင်စိုးအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေသည့် ထောင်ပိုင်ငံကြီး ဦးရွှေမောင်တို့ သည် နေ့စဉ် နပန်းလုံးရဖွယ်ရှိ၏။ ယခုတော့ ညောင်ပင်ကြီး၏ ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ဦးရွှေမောင်သည် ထောင်တွင်း

လူသားများ နှင့် ညောင်ပင်အောက်တွင် အေးဆေးစွာ စကားပြောနိုင်သည့် အခွင့်အရေးကောင်းတစ်ခုကို ရရှိလေသည်။ ။

အကျဉ်းထောင်၏ အုပ်ချုပ်ရေးတွင် ညောင်ပင်ကြီးက အကျဉ်းသားများ တို့ ၏ ဗဟိဒ္ဓအပြင်အပူကိုငြိမ်းစေ၊ ချွေးသိပ်စေ၍ ဦးရွှေမောင်က အကျဉ်းသားများ တို့ ၏ အဇ္ဈတ္တကို ငြိမ်းချမ်းအောင် တိုက်ချွတ်ပေးလေသည်။ ။

ရှေးခေတ် နယ်ချဲ့အစိုးရများ နှင့် ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုး အရင်းရှင်ကို အကျိုးပြုသည့် အစိုးရများ လက်ထက်တွင် အကျဉ်းသားများ အကျိုးကို အလိုရှိ၍ ပြုပြင်နေပါသည် ဟု အသံကောင်းဟစ်ခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် အကျဉ်းထောင်အုပ်ချုပ်သူ အာဏာပိုင်များက နားလည်ထားသည် မှာ အကျဉ်းသားများအား ပြုပြင်ပေးနေ၍ မိမိအတွက် တယ်ပြီး တွက်သားမကိုက်။

အသံကောင်းဟစ်သည့် ဆရာများကို ချဉ်းကပ်နိုင်ရန် မိမိကိုယ်ကို ပထမပြုပြင်ပြီး စိတ်သစ်လူသစ်မွေးပါမှ အမြင်တော်၍ စင်တော်ကကောက်ခြိမ့်အံ့ဟု မြင်ထားလေ၍ စိတ်သစ်မွေးကာ ဖော်လံဖားနေကြရလေရာ အကျဉ်းသားများ တို့ မှာ အုပ်ချုပ်သူများ နှင့် ကင်းကွာနေကြရလေသည်။ ။

ယခုကား တစ်ခေတ် ပြောင်းခဲ့ပြန်ပြီ။ ယခင်က တစ်ခေတ်တစ်ခေတ်ပြောင်းလျှင် ဆူသံညံ့သံ ကွဲသံပြသံများ နှင့် ပြည်သူလူထုက စိတ်ညစ်စရာ အမြဲကြုံတွေ့ခဲ့ရ၏။ ၁၉၆၂ခု၊ မတ်လ(၂) ရက်နေ့တွင် ခေတ်တစ်ခေတ်ပြောင်းခဲ့ရာ ဆူသံညံ့သံ ဘာမှ မရှိ ။ နေမြစားမြနှင့် အေးချမ်းသာယာစွာ ဖြင့် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ပြောင်းခဲ့သဖြင့် ယခုအချိန်အထိ သာယာဝပြောသည့် ဆိုရှယ်လစ် လူ့ဘောင်ခရီးကို စနစ်တကျ ချီတက်

နေပေပြီ။

ယင်းစနစ်အရ အကျဉ်းသားများ တို့ သည် တစ်တပ်တအားအဖြစ် ပြည်သူ့အကျိုးပြု လမ်းဖောက်သည့် လုပ်ငန်းတွင် ဆင်နွှဲခွင့် ရနေကြပြီ ဖြစ်၏။ ယင်းသို့ တိုင်းပြုပြည်ပြု အကျိုးအလို့ ငှာ ထောင်အာဏာပိုင်များ နှင့် အကျဉ်းသားများ တို့ သည် တစ်ဦးနှင့်တစ် ဦး အပေးအယူမျှပြီး တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်း ရှိနေကြသော အခါသမယ ဖြစ်၏။

အကျဉ်းထောင်ဟူသော အမည်ကို လူတိုင်းကြားဖူးကြသည် ။ သို့ရာ တွင် အကျဉ်းထောင်အကြောင်းကိုမူ သိသူရှား၏။ ယခင်ခေတ်က အကျ ဉ်းထောင်အကြောင်းကို မသိပေမဲ့ ဘာမှ ကိစ္စမရှိ။ ယခု ဆိုရှယ်လစ်ခေ တ်တွင် မူ မိမိတို့ ပြည်တွင်းရေးရာ အဖြာဖြာကို ခရေစေ့တွင်းကျသိ ထားမှ ခေတ်က တောင်းဆိုနေသည့်မူနှင့် ညီညွတ်မည် မဟုတ်ပါလော။

ယခင်ခေတ်က အကျဉ်းထောင်ဆိုလျှင် ဘိန်းစား ၊ သူခိုး၊ လယ်သ မား အလုပ်သမားတို့ အတွက်သာတည်းဟု အလွန်နိမ့်ကျသော အတွေး အခေါ် ရှိခဲ့ကြ၏။ ယခုမူ ထိုအတွေးအခေါ်သည် ခေတ်မမီတော့ ။ ထိုကဲ့ သို့ တွေးခေါ်ခဲ့ကြသူများကား အသူနည်း။ ထိုသူတို့ ကား အထက်တန်း လွှာ နှင့် အရင်းရှင်တို့ ပေတည်း။

ဤအရင်းရှင်နှင့် အထက်တန်းလွှာတို့ သည် မိမိတို့ ကိုယ်ကို အလွန် အမွှန်းတင်နေသူများ ဖြစ်ပြီး ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးဆိုသော စကားကိုကြားရလျှင် ရာမဆို နားကြောကစိမ့်သော ‘ဒဿဂီရိ’ ဘီလူး ကဲ့သို့ ဖြစ်နေကြ၏။

ယင်းဆိုရှယ်လစ် စီးပွားရေးကို ဖီလာပြုနေကြကုန်သော အရင်းရှင် နှင့် အထက်တန်းလွှာတို့ အား သိရှိစေလိုသည် မှာ မြန်မာဆိုရှယ်လစ်

ခေတ်တွင် စီးပွားရေးမှောင်ခိုမှု တစ်ခုတည်းကိုသာ ယခင်ကလို စိတ်ဝင်စားမနေကြတော့ဘဲ အကျဉ်းထောင်အကြောင်းကိုလည်း သိကောင်းဖွယ်ရာ ဗဟု သုတတစ်ခုအဖြစ် စိတ်ဝင်စားကြရန် စေတနာနှင့် ညွှန်ပြလိုပါသည်။

ယခုခေတ် အကျဉ်းထောင်လောကသည် ယခင်ကလို ဘိန်းစားသူခိုးအလုပ်သမား၊ လယ်သမားများ နှင့် ပြည့်ကျပ်၍ မရှိကြတော့ပေပြီ။ အလုပ်သမား၊ လယ်သမားတို့ သည် တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်းနှင့် အတူလက်တွဲလျက် ဆိုရှယ်လစ် လူ့ဘောင်သစ်ဆီသို့ အောင်တေးကြူကာ ချီတက်နေကြပေပြီ။

အဲ. . . .ထောင်ကြီးဆိုတာ ထောင်တွင်း၌ လူမရှိလျှင် တယ်နေတတ်သည် မဟုတ်၍ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးကို ဖီလာပြုနေသည့် သူများအား အလုပ်သမား၊ လယ်သမားအစား၊ အဖော်ပြုလျက် နေရသောအချိန်ဖြစ်၍ သင်တို့ သည် ထောင်ကိုပဲ လာကြအံ့လော။ လူတန်းစားမျှတသည့် ဆိုရှယ်လစ် စီးပွားရေးကိုပဲ လုပ်အားပေးကြမလားဆိုသည့် လမ်းနှစ်သွယ်တွင် ဘယ်လမ်းကို လိုက်မည်နည်းဟု ကိုယ့်ဟာကိုယ်မေး ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဖြေပြုနိုင်ကြပါစေ။

အဲ. . . .ထောင်တွင်းလောက ယနေ့ဖြစ်ပျက် တွေ့ထိနေပုံမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ရှိမရှိ ကြည့်ရမည်ဆိုလျှင်. . . .

(၂)

“ထောင်ပိုင်ကြီးလာတော့မယ်. . . .ရဲဘော်တို့ ၊ ကိုယ့်နေရာကိုယ်ယူကြပါ”

ထောင်မှူးသည် ထောင်အလယ်ရှိ ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် စားပွဲ

တစ်လုံး စာရွက်စာတမ်းနှင့် နေ့လယ်နှစ်ချက်တီးတွင်
အလွန်အလုပ်များ နေ၏။ အကြောင်းမှာ တာဝတိံသာက
သိကြားမင်းကြီးသည် နတ်သဘင် အစည်းအဝေးကို ပင်လယ်ကသစ်ပ
င်ရင်းတွင် ပြုလုပ်သည် ကို အားကျသလားမသိ။

ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးရွှေမောင်ကလည်း ခုနစ်ရက်တွင် တစ်ကြိမ်ထော
င်တွင်း ညောင်ပင်ကြီးအောက်၌ အကျဉ်းသားများ နှင့် အစည်းအဝေး
သဘင်ကို ပြုလုပ်ကာ ခူးတိုက်ဆွေးနွေးပွဲ လုပ်လေ့ရှိလေသည် ။ အမှန်
အားဖြင့် ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးရွှေမောင်၏ အကျဉ်းသားများ နှင့် ခူးတိုက်
ဆွေးနွေးခြင်းကို အချို့သော အကျဉ်းသားပညာရှင်များက ‘ဒုတ်ထိ’
ဆွေးနွေးပွဲပါကွာဟု လည်း တီးတိုးပြောသံကြားရ၏။ သို့နှင့် ခူးတိုက်ပဲ
မှန်သလား ‘ဒုတ်ထိ’ပဲမှန်သလားဆိုသည် ကို စားရေးသူမသိပေ။

ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးရွှေမောင်သည် ထောင်ပိုင်တစ်ဦး၏ ထားအပ်
သော အိုင်တင်အပြည့်အစုံဖြင့် ဒုတ်ကောက်ကို ဝှေ့ကာ၊ ဝှေ့ကာ၊
ရွှေစကြာ ဖြန့်ချိတော်မူလာသည် ကို အကျဉ်းသားများ မြင်ကြရသောအ
ခါ တိုးတီးသံ အနည်းငယ်မှ အပ အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားလေသည် ။

မျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေကြသော အကျဉ်းသားများ အနက် တစ်
မျိုးက အကျဉ်းသားလူဟောင်းဖြစ်၍ တစ်မျိုးက
အကျဉ်းသားလူသစ်များ ဖြစ်ကြလေသည် ။ ထိုနှစ်မျိုးနှစ်စားတွင် အကျ
ဉ်းသားလူဟောင်းများအား ဦးရွှေမောင်က ဆိုရှယ်လစ်နည်းဖြင့်
တိုက်ချွတ်ထားပြီးဖြစ်၍ ဦးရွှေမောင်နှင့် လက်ပွန်းတတီးရှိပြီးဖြစ်ရာ သူ
တို့ တတွေမှာ နှလုံးတုန် ရင်ခုန်ခြင်းမရှိကြပြီ။ ဆိုရှယ်လစ်နည်းဖြင့် တို
က်ချွတ်ခြင်း၊ ထိတွေ့ခြင်းမခံရသေးသော လူသစ်များ သာ မသာမယာ
သောမျက်နှာ၊ ခုန်သောရင်၊ မယားသောခေါင်းကို ကုတ်၍ ငုံ့လင့်၏။

ယနေ့ ဦးရွှေမောင် ပြုလုပ်ရမည့်အလုပ်မှာ နှစ်မျိုးနှစ်စားဖြစ်လေသည်။ ။ တစ်မျိုးက အကျဉ်းသားလူဟောင်းများအား သြဝါဒပေးရန်နှင့် လူသစ်များကို စစ်ဆေးရန်တို့ ဖြစ်လေသည်။ ။

အကျဉ်းသား လူသစ်များအား စစ်ဆေးသည် ဆိုရာ၌ ဦးရွှေမောင်၏ အလုပ်မှာ မမြင်ဖူးသော လူသစ်တစ်ဦးအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ရေး၊ စကားစမြည်ပြော၍ လူကဲခတ်ခြင်း၊ ထောင်ကျလာသည့် ရုံးမင်းအမိန့်နှင့် လျော်ညီစွာ ကိုက်ညီခြင်းရှိမရှိ၊ လူကို စစ်ဆေးခြင်း၊ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ၊ ထောင်တွင်း၌ ပေးအပ်ရမည့် တာဝန်အလုပ် စသဖြင့် သမ္မနာနံ ပေါင်းပါဝင်လေရာ အထူးသဖြင့် သူ၏ ခက်ခဲသော အလုပ်မှာ ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ဖြင့် သူတို့ ၏ ညစ်ညူးနေသောစိတ်ကို တိုက်ချွတ်ပစ်ရေးပင်တည်း။

ဦးရွှေမောင်သည် ဘယ်တစ်လှမ်း၊ ညာတစ်လှမ်းဖြင့် ညောင်ပင်ဆီသို့ ကြွ လာလေရာ၊ သူ ညောင်ပင်နားသို့ မရောက်မီ အကျဉ်းသားတို့ က ရသမျှအချိန်ကို အလဟဿ မဖြစ်စေမှု၍ တီးတိုးပြောနေကြ၏။ တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ဟူသမျှ အတင်းပြောခံစမြဲကိုးဗျ။

“ဟော...ဒီထောင်ပိုင်ကြီးဟာ တို့ ဆရာပါလားကွ။ သူထောင်မှူးဘဝနဲ့ ရှိစဉ်က ကျုပ်နဲ့ ခဏခဏ တွေ့ဖူးတယ်”

“ဟေ...ဟုတ်လား၊ သဘောသင်္ကာရက ဘယ့်နှယ်လဲ”

“ဟာ... သိပ်လက်သီးပြင်းတဲ့ လူကွ။ ကျုပ်ကို တွေ့ရင်တော့ နားရင်းကို အုပ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဟေ...မင်းနဲ့ မတည့်ဘူးလား”

“တည့်ပါတယ်”

“နို့... ဘာလုပ် လက်သီးနဲ့ ထိုးရသလဲ”

“လူတစ်မျိုးကွ၊ သူနဲ့ နေဖူးတဲ့ လူတွေနောက် တစ်ခေါက်ပြန်ဝင်လာရင် မအေပေး... လာပြန်ပလားဆိုပြီး အနည်းဆုံး ထိပ်ကို ခေါက်သွားတယ်”

“အခု သူ့စိတ်ပြောင်းရင်လည်း ပြောင်းမှာ ပေါ့”

“ကျုပ်တော့ မထင်ဘူး။ တချို့ထောင်ပိုင်တွေ ထောင်မှူး၊ ထောင်မှူးကြီးဘဝတုန်းက ပိန်ပိန်လေးရယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီး ဖြစ်လာတယ်ဆို ဗိုက်ရွဲ ကုတ်သားတက် ဖြစ်လာတယ်။ ဒီလိုလူမျိုးက စိတ်ပြောင်းတတ်တယ်။ ဒီနေ့က အရင်လို ပိန်ကပ်ကပ်ပဲ။ သူအော်လိုက်တာနဲ့ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွားတယ်။ သိပ်ဆိုးတဲ့ ဟာကြီး”

“အဲ... ဒုက္ခပါပဲကွာ။ မင်းဆရာဆိုလို့ အားရှိမလားအောက်မေ့ပါ။ ဘယ်စားသာလို့ တုန်း”

“ထောင်ကျတဲ့ ဘဝ မထူးပါဘူးကွာ။ စည်းကမ်းအတိုင်းနေပေါ့။ စည်းကမ်းတော့ အတော်ကြိုက်တဲ့ လူကွ”

တီးတိုးပြောနေသူများကို ထောင်မှူးက...

“ဟေ့... စကားတွေ”

ဟု အော်ပြီး သတိပေးလိုက်မှ အားလုံး ငြိမ်ကျသွားလေသည်။

ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးရွှေမောင်သည် ညောင်ညိုပင်အောက်၌ သူ၏ ဘုန်းကံအလျောက် ပေါ်ပေါက်နေသည့် ဗန္ဓုကမ္မလာ ကုလားထိုင် အကျိုးတစ်လုံးတွင် ဣန္ဒြေ တစ်ခွဲသားနှင့် ဝင်ထိုင်ပြီး တုတ်ကောက်ကို စားပွဲပေါ် တင် လိုက်လေသည်။ ။ ထို့နောက် သူသည် လုပ်စရာရှိသည်ကို ဆက်တိုက်လုပ်လေတော့သည်။ ။

“ကဲ...ဒီဘက်က လူဟောင်းတွေ မတ်တတ်ရပ်စမ်း”

ဦးရွှေမောင်သည် လေးပေါက်သံမှန်ဖြင့် မိန့်တော်မူ၏။ အကျဉ်းသား လေးဆယ်ခန့်သည် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် ပြိုင်းပြိုင်းနေအောင် စီတန်းမတ်တတ်ရပ်ကြလေရာ ဦးရွှေမောင်၏ ပါးစပ်မှ စကားများ သည် မီးသတ်ပိုက်လုံးမှ စက်အားဖြင့် မှုတ်ထုတ်လိုက်သော ရေအယာဉ်ကဲ့သို့ အကျဉ်းသား လေးဆယ်အပေါ်တဖြောင်းဖြောင်း ကျသွားလေသည်။ ။

“ရဲဘက်လောင်းတို့ . . . မင်းတို့ ဟာ သာမန်ယောက်ျားတွေ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဆိုရှယ်လစ် လူ့ဘောင်သစ်ကို ချီတက်ရာမှာ တစ်တပ်တစ်အား အဖြစ် လုပ်အားပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားကြတဲ့ လူတွေဖြစ်တယ်။ ဒီလိုအခွင့်အရေး ဒီခေတ်နဲ့ ကြုံလို့ ရတာဟာ ဒုလ္လဘတရားတစ်ခုပဲ။

ထေ ၁၀၀ ထဲ မှ ၁ နေတုန်း အခေါ်ခံရတာက အကျဉ်းသား၊ ပြည်သူ့အကျိုးပြု လမ်းပန်းပြုပြင်ရေး လုပ်ငန်းလုပ်တော့ ရဲဘက်ရယ်လို့ အခေါ်ခံရတယ်။ ဒါကိုပဲတွေးကြည့် ။ ပြည်သူတွေရဲ့ အကျိုးပြုအလုပ်ကိုလုပ်ရင် ပြည်သူတွေက လေးစားကြတယ်။ ပြည်သူတွေကို ဒုက္ခပေးရင် လျစ်လျူရှုစမြဲပဲ။ အစိုးရတောင် ပြည်သူတွေလျစ်လျူမှုကို မခံနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ပြည်သူတွေရဲ့ အကျိုးကို ဆောင်ရွက်ကြပါ။

ယခု ရဲဘက်များ ပုလဲစခန်း လမ်းဖောက်ရာသို့ နက်ဖြန် သွားကြရတော့မယ်။ ဟိုမယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရတယ်။ လုပ်အားပေးခ ငွေလည်း ရမယ်။ ရတဲ့ ငွေကို မိဘဆွေမျိုးသားမယားဆီ ပို့နိုင်တယ်။ အပြစ်ကင်းရင် မိမိရပ်ရွာကို ခွင့်နဲ့ ပြန်နိုင်တယ်။ ဘယ်အစိုးရလက်ထက်ကမှ ဒီအခွင့်အရေး မျိုးမရှိခဲ့ဘူး။

ဒီတော့ အရေးကြီးတာက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းပါ။

လျော့ရက်များများ ရပြီး အိမ်ကိုတရားသဖြင့် ပြန်ရောက်လိမ့်မယ်။ ထွက်ပြေးမယ် စိတ်မကူးနဲ့ ။ ဗမာပြည်အတွင်းက ဘယ်မှ ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ သတိကြပ်ကြပ်ထားပါ။ ရရှိတဲ့ အခွင့်အရေးကိုမိမိအတွက်ရော တိုင်းပြည်အတွက်ပါ အသုံးပြုပါ။ ကျေးဇူးတရားတွေ အလိုလို ပေါ်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာကို နိဂုံးချုပ်မှာ လိုက်ပါရစေ။ ဒါပဲ...”

ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးရွှေမောင်သည် ပုလဲစခန်း လမ်းလုပ်ဌာနသို့ သွားရောက်ကြမည့် ရဲဘက်လောင်းလေးဆယ်တို့ အား သူ၏ မဟာဝါဒကို စွန့်ကြဲပြောဆိုပြီး တန်းဖြုတ်ပြန်ခွင့်ပြုလုပ်ပြီးနောက် အလုပ်တစ်ခုကို ဆက်တိုက်လုပ်ပြန်၏။ ထိုအလုပ်မှာ အကျဉ်းသားလူသစ်များကို စစ်ဆေးခြင်းပင်တည်း။

ထောင်ပိုင်လုပ်စားသူတစ်ဦး၏ အလုပ်မှာ အကျဉ်းသားလူသစ်များအား ထောင်မှူးက စာရင်းအင်း သွင်းသက်ဆိုင်ရာ ခွေးရေပုရပိုက် စာအုပ်စာတမ်းများ တွင် အံဝင်ခွင်ကျသွင်းပြီးနောက် တစ်ဦးစီစစ်ဆေးရသော အလုပ်တစ်ခုလည်း ပါဝင်၏။ အမည်နာမ၊ မိဘ၊ သားမယား၊ နေရင်းဇာတိမှ စပြီး ယခင်က ထောင်ကျဖူးခြင်း ရှိမရှိအထိ အတော်စုံလင်အောင် မေးမြန်းပြီး ခန္ဓာကိုယ် အမှတ်အသားကိုပါ ခရေစေ့တွင်းကျ ကြည့်ရ၏။

“နာမည်”

“သာချို”

ထောင်ပိုင်ကြီးသည် သာချိုဆို၍ မာမာအေးသီဆိုသည့် သာချိုသီချင်းကို သတိရပြီး မော့ကြည့် လိုက်လေသည် ။

“ဟောဗျာ. . .အတော်ကြီးနေပါပေါ့လား။ အဘိုးကြီးဖြစ်လာတာက ဓားခုတ်မှု ဒီလောက်အသက်ကြီးတာတောင် ဒေါသကို မထိန်းနိုင်ဘူး

လားဗျာ”

“ထန်းရည်မူးလို့ ဖြစ်မိကြတာပါ”

ဦးသာချိုက ဖြေဆို၏။

“ဟေ့ . . .အသက်ကလေးက ခြောက်ဆယ်ကျော်ကျော် အရက်က လေးက သောက်ပါနော်ဆိုတာ ခင်ဗျားပဲကိုး”

လူသစ်များ တဟားဟား ရယ်ကြလေသည် ။

ဦးသာချိုသည် မျက်တောင်ကို တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ပြီး ပြုံးတုံးတုံး ပြန်ပြောလေသည် ။

“အမြဲတော့ မသောက်ပါဘူး တပေါင်းလ ထန်းရည်လေး ကောင်း ကောင်း နဲ့ တစ်မြူလောက်သောက်ပြီး လှည်းမောင်းလာခဲ့တာ။ အဲဟိုအ ကောင်ကလည်း ထန်းရည်မူးပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် လှည်းမောင်းလာတာ လမ်းဖယ်မပေးဘူး။ ဒါနဲ့ လှည်းချင်း ညားကြတာက စပြီး ရန်ဖြစ်ကြ တာပါပဲ။

“ဘာ . . .ဘာ . . .လှည်းချင်း ဘာဖြစ်တယ်”

ဦးရွှေမောင်က မရှင်း၍ မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ . . .လှည်းချင်း ညားကြတာ”

“အော် . . .ဟုတ်ပြီ။ လှည်းချင်းညားတာကို မခံနိုင်ဘူးဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ လှည်းတွေက လှည်းလူပျို လှည်းမုဆိုးမ ဒီလိုရှိကြသလား”

“ဟား . . .ဟား . . .”

တစ်ဦးသော အရယ်ကြူးသူအကျဉ်းသားက ထောင်ပိုင်ကြီးရှေ့ မ အောင့်နိုင်၍ ရယ်လိုက်ရာ အတော်ပွဲကျသွားလေသည် ။

ဦးသာချိုက ပြုံးပြုံးကြီး ဖြေရှာ၏။

“ကျွန်တော်တို့ အရပ်မှာ လည်း လှည်းချင်း ရင်ဆိုင်တိုက်တာကို လှည်းချင်းညားတယ်လို့ ခေါ်ကြတာပါပဲ”

“ဪ... ဒီလိုကိုး ရှင်းပါပြီဗျာ။ ဟဲ... ဟဲ...”

ထောင်ပိုင်ကြီး သဘောကျစွာ ဆိုလိုက်၏။

သူ့အဖြစ်ကား ဤသို့တည်း ။ ဦးသာချိုက ထန်းရည်မူးလာသည် ။ ကိုသာအိကလည်း ထန်းတောမှ မူးမူးနှင့် ပြန်လာသည် ။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လမ်းဖယ်မပေး။ ဒီတော့ လှည်းချင်းညား လူချင်းလည်း ညား၊ တစ်ဦးက လက်တွင် ဓားဒဏ်ရာကြီးနှင့် ဦးသာချိုက ချိုစောင်းတွင် တစ်ည ခန့်ကွဲလို့ ၊ ဦးသာချိုက ထောင်တစ်နှစ်ခွဲခံ။ ကိုသာအိက ထောင်ခြောက်လ၊ တပေါင်းတန်ခူး အညာဒေသ ထန်းရည်က တယ်ကောင်းသကိုး။ ငှက်ခါးတောင်လို စိမ်းလို့ ။ ငှက်ခါးတောင်လေးသောက်ပြီး ငှက်ကြီးတောင်ဖြင့် ခုတ်ထစ်ကြရာ သူတို့ ထောင်ကျတာက အလိုလို ငါကမြင်းဆိုသည့်ဖြစ်ရပ်တစ်ခု...

“နောက်တစ်ယောက်”

ထောင်မှူးက တစ်ယောက်ပြီး၍ တစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်သည် ။

“မင်းနာမည်”

ထောင်ပိုင်ကြီး ဟောက်တော်မူပြီ။

“အဟင်း...”

ဖြေမည့်သူ အဟင်းတွေ ဘာတွေနှင့် လည်ချောင်းရှင်းလိုက်သဖြင့် ထောင်ပိုင်ကြီးက မော့ကြည့်မိသည် ။ သူမြင်ရသည် မှာ ချေးလက်သေး

သစ်နှင့် နားရွက်ကို ဆံပင်ဖုံးနေသူတစ်ယောက်။

“အဟင်း. . .ဇာတာမှာ တော့ ကျုပ်နာမည်ကို မောင်တင်ဆိုလား။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အမေကတော့ ကျုပ်ကို သာဩရယ်လို့ ခေါ်တယ်လေ။ အဲ. . . ပုလိပ်တွေကို ကျုပ်က နာမည်ပြောင်းပေးပါလို့ မပြောဘဲနဲ့ ကျုပ်ကို ဘာဆိုလည်း ခေါ်တယ်လို့ ပြောတာပဲဗျ။ ဒါပေမဲ့ကျုပ်က. . . .”

“ဟေ့လူ. . .တော်တော်ဗျာ”

ထောင်မှူးက ဝင်ထောက်လိုက်၍ ထောင်ကျလူသစ်များ တဝါးဝါးရယ်ကျပြန်သည် ။ ဦးရွှေမောင်မူ သူ၏ နှာဝကို ဖောင်တိန်ထိုး၍ ဇာတာရှင်ကို စိုက်ကြည့်နေမိသည် ။

“ဒီလူ အရူးပါဆရာ သူများ နဲ့ ခွဲထားရင် ကောင်းတယ်”

ထောင်မှူးက အရူးကို ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောသံကြားရ၏။

“ဘယ်လာ ကျုပ်ရူးရမတုန်းဗျ။ ပုထုဇဉ်ဟူသမျှ အရူးချည်းပဲ မဟုတ်လား”

ဦးရွှေမောင်သည် အရူးကို သဘောကျ၍ တဟားဟား ရယ်မိသည် ။

“ကဲ. . .သူ့ကိုနိုင်အောင် ပြန်ပြောလေ”

ဦးရွှေမောင်သည် အရူးကို သဘောကျ၍ တဟားဟား ရယ်မိသည် ။

“ ကဲ... သူ့ကိုနိုင်အောင် ပြန်ပြောလေ”

ဦးရွှေမောင်က ထောင်မှူးကို အရူးနှင့် တိုက်ပေးလေသည် ။

“ဟီး. . .ဟီး. . .ဟီး. . .အရူးလိမ္မာ စာဖတ်ဆရာ။ ဒါနဲ့ သူလက်ကိုဆွဲတာတောင်(၁၆) နှစ်သမီးလေးကိုမှ ရွေးပြီးဆွဲတာ”

အရူးသည် ထောင်မှူးအား မျက်စောင်းထိုးလေသည် ။

“ဒါက ကျုပ်ရည်းစားမို့ပါ။ အမှန်က ကျုပ်မဆွဲပါဘူး ။ သူကသာ ကျုပ်ကိုဆွဲတာဗျ”

ထောင်ပိုင်ကြီးရော အကျဉ်းသားပါ တဝါးဝါး ဖြစ်နေကြ၏။ ဤအရူးမ ၂၁ အာဃအရူးပေတည်း။ ကြမ်းကြမ်းကြီးရူးသည် မဟုတ်၊ သိမ်မွေ့စွာ ရူး၏။ သို့နှင့် ဤအရူးကိုတုတ်၊ ဓား၊ ပေါက်တူးမကိုင်ရသည့် ထောင်မှူး အနီးတွင် ထားပြီး စောင့်ကြည့်ရန် ထောင်မှူးအား အပ်ထားလိုက်ရာ ထောင်မှူးက...

“အင်း...ကျွန်တော်တောင် သူနဲ့ နေရ၊ ရူးမလားမသိဘူးဆရာ”

ဟု ပြောသံကြားရလေသည် ။ ထောင်အလုပ်ဆိုတာ အောက်ခြေသိမ်း အလုပ်ကိုးဗျ။

“အဲ...နောက်တစ်ယောက်ဟေ့”

သင်္ကန်းနှင့် တရားခံတစ်ဦး ဦးရွှေမောင်ရှေ့ လာရပ်သည် ကို တွေ့ရသည် ။

“ဦးပဉ္စင်းလား...ကိုရင်လား”

ထောင်ပိုင်ကြီး မေးခွန်းထုတ်လေသည် ။

“ဦးပဉ္စင်းပါ”

“ဘာကိစ္စ သင်္ကန်းကြီးနီတာရဲနဲ့ ထောင်ကိုလာသလဲ”

“ရွှေ...ရွှေ...ရွှေ...မှုပါ”

ဤဦးပဉ္စင်းအကြောင်းသူပြောငါပြောနှင့် ဦးရွှေမောင် ကြားသိထားပေပြီ။ ကြားသိသမျှ . . .ဤဦးပဉ္စင်းသည် ကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် ဧည့်သည် ။ ဧည့်သည် အဖြစ်လာတည်းပြီး ကျောင်းရှိ ဘုရားကြီးတစ်ဆူ

မှ ရွှေနဖူးသင်း ကျစ်တော်ကို ခိုးသွားသည် ဟု ဆိုလေသည် ။ ဤကိစ္စ ဟုတ် မဟုတ်။ ကာယကံရှင်သာ သိပေသည် ။ သို့သော် စဉ်းစားစရာ တစ်ခုတော့ ရှိသည် ။

ဘုရားသခင်သည် ရဟန်းများ ၏ ခမည်းတော်ဖြစ်၍ ဘုရားသခင် က ချစ်သားရဟန်းတို့ ဟု ခေါ်တော်မူခဲ့သည် ။ သို့ဖြစ်ရာ ဤရဟန်း၏ ကိစ္စမှာ အဖေ၏ ရွှေကို သားခိုးသောအမှုဟု ပင် ဆိုရပေမည်။ အဖေ၏ ရွှေကိုသားခိုးသောအမှုတွင် ရုံးတွေဂါတ်တွေကသာ အကြီးအကျယ်ခိုးမှု ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ကာယကံရှင်ကတော့ သိပ်ကြီးကျယ်သည့် ကိစ္စမဟုတ်၊ အသေးအမွှားကိစ္စဖြစ်သည် ဟု ယူဆထားသလား မသိ။ သူက တော့

ပြုံးတုံးတုံး

ဤဦးပဉ္စင်းအား

ထောင်တွင်းအကျဉ်းသားပညာရှင်များက ဘွဲ့သစ်တံဆိပ်သစ် ကပ်လှူထားကြသည် မှာ ‘ရွှေကိုယ်တော်’ ဟူ၏။

ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးရွှေမောင်သည် အစဉ်တစိုက် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ကြည့်သွားရ နောက်တစ်ယောက် အလှည့်တွင် တပည့်ဟောင်းတစ်ဦးနှင့် တည့်တည့်တိုးနေလေသည် ။

“ဟော...ဒီမအေပေး လာပြန်ပလားဟ”

ဦးရွှေမောင်သည် စားပွဲပေါ်ရှိ တုတ်ကောက်ဖြင့် အကျဉ်းသား အောင်ခို၏ ဦးခေါင်းကို ခေါက်ပစ်ရာ တဝါးဝါး ပွဲကျသွားလေသည် ။

“မအေပေး...မင်း ငါ့အတင်းကို တော်တော်ပြောပြီးရောပေါ့”

ဦးရွှေမောင်က သူ၏ တပည့်ဟောင်းကို အလ္လာပ သလ္လာပဆိုလေသည် ။

“ဟဲ...ဟဲ...မပြောရဲပါဘူးဆရာ”

တပည့်ကျော်က မဲတူနေသည့်သွားကို ဖြ၍ ရယ်၏။

ဦးရွှေမောင်က သူ၏ တပည့်ဟောင်းများကို တပည့်သစ်များ နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပြန်သည်။ ။

“ဒီအကောင်ဟာ ကျုပ်တပည့်ပဲ။ သူနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ထောင်ထဲချည်းကြုံတာ ဒါပါဆို ငါးကြိမ်ပဲ ရှိသေးတယ်”

ထောင်ပိုင်ကြီးက လက်ဝါးငါးချောင်းထောင်ပြရာ အကျဉ်းသားလူသစ်တို့ တဝါးဝါးနှင့် ရယ်ကြလေသည်။ ။ ထောင်ပိုင်ကြီးက ဆက်လက်၍ သူတပည့်၏ ဂုဏ်ကို ထုတ်ဖော်ကျူးပြန်သည်။ ။

“တစ်ခါတုန်းက ဒီအကောင်ပေါ့။ ခါးပိုက်နှိုက်တာ ငွေငါးဆယ်ရတယ်။ အဲဒီအမှုနဲ့ အဖမ်းခံရပြီး ရုံးမင်းက ဒဏ်ငွေငါးဆယ်တပ်တာကို ကိုယ့်လူက တရားသူကြီးကို မကျေမနပ်နဲ့ ဘာပြောသလဲဆိုတော့ ငွေလေးငါးဆယ်ခိုးလို့ ရတာ ဒဏ်ငွေငါးဆယ်တပ်ထားရင် ကျုပ်အတွက် ဘာကျန်တော့မလဲလို့ ထမေးတာသူပဲ”

ညောင်ညိုပင်အောက်ရှိ အကျဉ်းသားသဘင်သည် အတော်ပင် စိုစိုပြည်ပြည် ရှိသွားလေ၏။

“ကဲ. . .တပည့်ကျော် ဒီတစ်ကြိမ် ထောင်ကိုဝင်လာပုံ အမိန့်ရှိပါဦး။ အရင်လို မစို့မပို့ အမှုမျိုးပဲလား”

ထောင်ပိုင်ကြီးက တပည့်ဟောင်းကို တွေ့ရ၍ ပြုံးတော်မူ၏။

“မစို့မပို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ နွားခိုးမှုပါ”

“အဲ. . .ငါ့လခွေးတဲ့ နွားခိုးတာ မစို့မပို့ မဟုတ်သေးဘူးလားကွ။ မင်းလာရင် ဒါမျိုးပဲ တွေ့ရတယ်။ အရင်တစ်ခါလည်း နွားနှစ်ကောင်ခိုးတာ တစ်ကောင်ကို ထန်းရည်နဲ့ မြီးစားတာ တစ်ကောင်လုံး ကုန်တယ်ဆိုပဲ။

ဒါတောင် သွားတွေကျိုးနေလို့ ”

အကျဉ်းသားများ တခွံခွံဖြစ်နေကြ၏။

“ဆိုစမ်း... ဒီတစ်ခါ ဘယ်နှစ်ကောင်ခိုးသလဲ”

ထောင်ပိုင်ကြီးက ထပ်မေးပြန်သည် ။

“အကောင်တစ်ရောင်းဆယ်ထဲပါ”

“အဲ... သာဓု၊ ကောင်းလေစွ။ လုပ်မဲ့လုပ်တော့ဒီလိုမှ ပေါ့”

ညောင်ညိုပင်ပရိသတ်များက တကယ့်အာဇာနည်နီးပါး ချီးကျူး၍
မဆုံးရယ်မဆုံး ရှိကြ၏။

“ဒီတစ်ခါတော့ တယ်ဟုတ်ပါလားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့... အပေါင်းအသင်းလေးကောင်းတုန်း တစ်ကွင်းလုံးရှိ
နွားတွေကို ‘မ’ သွားတာပါပဲ။ ဟဲ... ဟဲ...”

“ဒီတစ်ခါတော့ ဈေးသုံးရသားပဲ။ လွဲလဝီရိယ အကျိုးပေါ့လေ”

ထောင်ပိုင်ကြီးက သူတပည့် အင်္ဂါရုပ်ကို ခေါင်းဆုံးခြေဆုံး
ကြည့်ပြောပြန်သည် ။

“ဟဲ... ဟဲ...”

တပည့်နွားသူဌေးက ဟဲလိုက်၏။

“ထွီ... မအေပေး။ ညစ်နေတဲ့ နေရာ ကမ်းကုန်ရောလချဲ့”

ရွှေညောင်ပင် သာတဲ့ စန်းတွင် နှီးနှောဖလှယ်ပွဲကြီး စည်ကားလှ၏။
သွားမရှိသော အဘိုးကြီးတစ်ဦးရယ်ပုံမှာ မြင်ရသူများအား အဘယ်မှာ
မရွှင်မြူးဘဲနေပါအံ့နည်း။ ထိုအဖိုးကြီးလည်း နယ်နယ်ရရ မဟုတ်။ ဆို

ရှယ်လစ်စီးပွားရေး အမှုအရ ထောင်သုံးလကျသည့် ဆန်စက်ပိုင် ဖြစ်၏
။

“ကဲ...နောက်တစ်ယောက်”

ထောင်မှူးက ထပ်မေးပြန်သည်။

“ဪ...မောင်ရင်ကတော့ လူရည်သန့်ကလေးပါလား”

ထောင်ပိုင်ကြီး ကရုဏာရှင် သေချာစွာ ကြည့်၍ ပြောလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော်က ပပက စာရေးပါ”

“ဪ...ငါသိပြီတော်တော့”

ဒီတစ်လော ပပက၊ ဆစတကမှ အချို့ပညာရှိများ ၏ သတင်းမွှေးလှ ပေသည်။ မြို့ကြီးတစ်မြို့တွင် လူသုံးကုန်ပစ္စည်းပေါင်း ဂိုဒေါင်နှင့် ၂၄ လုံး အပြည့်ကို ပြည်သူလူထုလက်သို့ မဖြန့်ဖြူးဘဲထားသည် ဟု ဆိုလေ သည်။

ချင်းတောင်လို နေရာမျိုးသို့ ရေခဲဓာတ်ဘူးပို့ပြီး ရက်ကန်းဖြင့် အသ က်မွေးသော အရပ်သို့ ချည်ထုပ်မရောက်ဟု ကြားရဖူးသည်။

ကုန်စည်ဖြန့်ဖြူးကြရာ၌ အစိုးရက ပို့ပေးသည့်ကုန်ကို အနည်းအကျ ဉ်းသာ ဖြန့်ဖြူးရောင်းချပြီး လည်သလို ကြည့်လုပ်ကြသည် ဟု အဆိုရှိ နေပြန်သည်။

မည်သူက ကုန်ထုတ်စာအုပ် အမှတ်ဘယ်မျှဖြင့် ဘယ်နေ့က ဘာကု န်ကို ထုတ်သွားသည် ဟု အတိအကျ ဂျာနယ်မှတ်တမ်းမျိုးမရှိ။ ပြေစာ တွင် ရောင်းကုန်တန်ဖိုးငွေ ပြည့်ရင် ပြီးရောဆိုပြီး အလုပ်လုပ်နေကြပုံမှာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်း၏။

လူထုလက်သို့ ကုန်ဖြန့်ဖြူးရာ၌ မပျောက်မပျက် တန်းစီမတိုးရသော နည်းရှိရပေမည်။ ဒီလိုမှ နည်းမရှိလျှင် ဆိုရှယ်လစ် စီးပွားရေးစနစ် ကောင်းပါသည် ဟု လက်တွေ့မရှိဘဲ အဘယ်မှာ လျှင် ဆိုရှယ်လစ်တိုင်း သစ် ပြည်သစ်များ အလျှိုလျှို ပေါ်လာနိုင်စရာ ရှိပါနည်း။

ဖြစ်သင့်သည် က ဘယ်ဆိုင်တွင် ကုန်ထုတ်စာအုပ် နံပါတ်စဉ်တစ် ရာကနေ ငါးရာထိဝယ်၊ ခြောက်ရာကနေ တစ်ထောင်ထိ၊ ဘယ်ဆိုင် . . . ဘယ်ဆိုင် . . .လက်လီကိုယ်စားလှယ်များကို အမြတ်အစွန်း အနည်းအ ကျဉ်းပေးကာ ရပ်ကွက်လူကြီးများ စောင့်ကြပ်ကွပ်ကဲမှုဖြင့် ရောင်းပါက ကုန်စည်ဖြန့်ဖြူးမှု ထိရောက်မည် မဟုတ်ပါလော။

အခုတော့ ဒီလိုမဟုတ် တစ်ဆိုင်ကိုပြိုတိုး ရသူရ၊ မရသူငတ် ဒီကြား ထဲ အရာရှိဩဇာရှိသူတို့ က ဩဇာဖြင့် လိုတာယူ။ မြို့ပေါ်ရှိ မျက်နှာဖုံး တို့ ကလည်း လိုတဲ့ ကုန်ရနိုင်တဲ့ နည်းရှိ၊ ပပက ဆွေမျိုးသားချင်းတို့ က လည်း တစ်နည်းတစ်ဖုံ ယူနိုင်စွမ်းရှိ။ အဲ. . .ဘယ်လာ လူထုအတွက် ကုန်အပြည့်အစုံရတော့မှာ တုန်း။ ဒါတွေဟာ စနစ်တကျ ရောင်းချတဲ့ နည်းကို မလိုက်လို့ ပဲ။

“အဲ. . .မောင်ရင် ထောင်ထဲရောက်တာဟာ သမိုင်းက တောင်းဆို လာတဲ့ အချက်ပဲ။ ခံဦးပေါ့။ အဲ. . .နေဦး၊ မင်းတို့ ပပက စာရေးတွေမှာ အလုပ်အတွက် အာမခံငွေပေးရတဲ့ စနစ်ရှိသလား။”

ထောင်ပိုင်ကြီးက မဆီမဆိုင် မေးမိပြန်သည် ။

“မရှိပါဘူး။”

“ဟင်... တို့ ထောင်မှူးတွေတောင် လူတစ်ယောက်ကို သုံးထောင် အာမခံပေးရပြီး လခက အရစ်ကျထည့်ထားတယ်။ လျော်စရာရှိရင် အာ မခံကိုသိမ်းမယ်။ မင်းတို့ က သိန်းထောင်ချီပြီး တာဝန်ယူထားရတာ။

အာမခံမရှိဆိုတော့ သိပ်လုပ်ပျော်တာပေါ့ကွာ”

လူရည်သန့်ကလေး ကိစ္စကို ဤမျှနှင့် ရပ်ဆိုင်းပြီး နောက်ဆုံးတစ်ယောက် နှစ်ယောက်၊ အကျန်ကို ဆက်လက်စစ်ဆေးပြန်သည်။ ။ ဤလူနှစ်ယောက်မှ တကယ့်လူတွေပေတည်း။

တစ်ဦးက လက်တစ်ဖက်မရှိ။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ နှစ်ဖက်စလုံး မောင်းရင်းက ပြတ်လို့ ။ သူတို့ နှစ်ဦးမှာ အမှုတွဲဖြစ်ကြလေသည်။ ။ ကုသိုလ်ကံနယ် ဆုံမှ ပေးတတ်ပလေ။

“ဪ...မောင်ရင်ကြီးတို့ က ဘာအမှု”

ဦးရွှေမောင်က လူလေးဆယ်ခန့် စစ်ဆေးရပြီဖြစ်၍ ခါးကိုဆန့်ရင်း မေးလိုက်သည်။ ။

“ကျွန်တော်တို့ က ဖဲရိုက်မှုပါ”

လက်နှစ်ဖက် မရှိသူက ဖြေလေသည်။ ။

“ဟောဗျာ...လက်မရှိဘဲ ဘယ်လိုဖဲရိုက်သလဲ”

ထောင်ပိုင်ကြီးအမေးတွင် တဝါးဝါးရယ်သံကို ကြားရလေသည်။ ။

“ဟဲ့...ဟဲ့...ကျွန်တော်က ဒီအကောင်ကို ဖဲကိုင်ခိုင်းထားပြီး အနားက ပြောပေးတာပါ”

“အင်း...ဝါသနာကိုး”

လူနှစ်ယောက်ပေါင်းမှ လက်တစ်ချောင်းရှိသူများက မိမိတို့ ဝါသနာအလျောက် ဖြစ်သလိုလုပ်ပြီး ထောင်ထဲဝင်လာကြ၏။ ရဲဌာန၏ အလုပ်လည်း ပြီးပြီ။ တရားသူကြီးကလည်း တာဝန်ကျေပြီ ဖြစ်၏။ အဲ...နောက်ဆုံးလက်ခံရသည့် ဦးရွှေမောင်က လူနှစ်ယောက်ပေါင်း

လက်တစ်ချောင်းကို ဘယ်လိုပြန်လည် ထူထောင်ရေးခေတ်တွင် အသုံး
ချရပါ။ ဦးရွှေမောင် ခေါင်းကိုက်သွားပေပြီ။ ဦးရွှေမောင်က စိတ်ပေါက်
ပေါက်နှင့် ဒီလူနှစ်ဦးကို ပုလဲစခန်းလမ်းဖောက်ရာဌာနသို့ ပို့လိုက်ရ
ကောင်းမလားဟု ရွှေဉာဏ်တော် စူးရောက်ကြည့်သေး၏။ ဒီလိုလည်း
မဖြစ်သေး။

ဦးရွှေမောင်သည် သူတို့ အတွက် ဝလချီးလည်အောင် စဉ်းစားသမှု
ပြုပြန်သည် ။ အလုပ်အတွက် ထားပါဦး။ ဒီလက်မရှိတဲ့ လူ၊ ဘယ်လိုလုပ်
ပုံ ထမင်းစားပါမည်နည်း။

“ကဲ...အကြံဉာဏ် ပေးကြပါဦး။ ဒီလူ ဘယ်လိုလုပ် ထမင်းစားမလဲ
”

အကြံကုန်ပြီဖြစ်သော ထောင်ပိုင်ကြီးက ပရိသတ်ဆီသို့ အကြံတော
င်းခံလိုက်ရှာ၏။

“ဒါတော့...ဆရာကြီး၊ သူ့တပည့်ကို တာဝန်ပေးရင် ဖြစ်ပါတယ်”

တစ်ဦးသော အကျဉ်းသားပညာရှင်က အကြံပေးရာ
အူနှိပ်ရယ်သံကြားရ၏။

“ဟာ...ဟုတ်ပြီ၊ ကဲ...ကိုယ့်လူ မင်းလူကိုမင်း ထမင်းခွဲပေးပါကွာ”

ထောင်ပိုင်ကြီးက မေတ္တာရပ်ခံရတော့သည် ။

“နေ့တိုင်းလား...ဆရာကြီး”

လက်တစ်ဖက် လူက ဦးရွှေမောင်အား ပြန်မေးလေသည် ။

“အေးပေါ့ဟ...ခုနစ်ရက်မှ တစ်ခါ ခွံချင်လို့ လား။ ထောင်ထဲမှာ လူ
တိုင်း အလုပ်လုပ်ရမယ်ကွ။ အခု မင်းကို ငါ ဥပဒေအရ အလုပ်ပေးတာ”

လက်တစ်ဖက်နှင့် သူတော်ကောင်းက သွားဖွီးလေးနှင့်...

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

ဟု တာဝန်ကြီးတစ်ခုကို ယူလေမှ ဦးရွှေမောင် စိတ်အေးရရှာတော့သည်။

စစ်ဆေး၍ တော့ အားလုံး ပြီးပေပြီ။ အကျဉ်းသားများ အတော်လည်း ရယ်မောရပြီဖြစ်သဖြင့် မျက်နှာများ ရွှင်လန်းလျက်တွေ့ရ၏။ သို့ရာတွင် ထောင်တာဝန်ခံပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဦးရွှေမောင်မှာ လက်နှစ်မပါသော သူ၏ ဧည့်သည် အထူးအတွက် ဆက်လက်၍ မစဉ်းစားဘဲ မနေနိုင်ပေ။

အကြောင်းမှာ ထောင်တွင်းသို့ ရောက်လာသမျှ အကျဉ်းသားများ တို့၏ သာရေး၊ နာရေး၊ စားဝတ်နေရေးဟူသမျှမှာ ထောင်ပိုင်တစ်ဦး၏ မလုပ်မနေရ တာဝန်မဟုတ်ပါလော။ လူတစ်ဦးထောင်ကျ လာပြီဆိုလျှင် ထောင်ဒဏ်ထောင်ချုပ် ခံနေရသမျှ ကာလပတ်လုံး ထိုသူ၏ ဆွေမျိုးသားမယားများက တွေ့ချင်သလို တွေ့ရသည် မဟုတ်။ ဘယ်လို စေတနာရှိရှိ ထိုသူနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမှ လုပ်ကိုင်ခွင့်မရှိတော့။ ဦးရွှေမောင် ထောင်ပိုင်ကြီးသာလျှင် လုံးဝတာဝန်ရှိသည်။ မဟုတ်တဲ့လော့...။

ယင်းသို့ တာဝန်ရှိသူအသီးသီးအနေနဲ့ ဦးရွှေမောင်က လက်နှစ်ဖက် မရှိသူအတွက် လုပ်ဆောင်ပေးရမည့် တာဝန်အခက်အခဲ တစ်ခုရှိတာ သူသည် အဖြေကိုရှာမရ၍ မသာယာသောမျက်နှာနှင့် ကုလားထိုင်မှ ထလိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ထောင်ပိုင်ကြီး မျက်နှာမကောင်းသဖြင့် စိုးရိမ်သွားဟန်ရှိသော ထောင်မှူးက ပျာပျာသလဲမေးရှာ၏။

“ဆရာ...နေမကောင်းဘူးထင်တယ်။ လူသစ်တွေကလည်း များတော့ ဆရာ သိပ်ညောင်းမှာ ပဲ”

“ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငါတွေ့နေတာက တစ်ခုပါ။ အလုပ် ကိစ္စပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ရ ကောင်းမလဲလို့ တွေးမရဘူး”

“ဆရာ. . .အမိန့်ရှိပါ။ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက် လုပ်ပါမယ်”

ထောင်မှူးက အားတက်သရော ပြောရှာသည် ။

“တကယ်လား”

“ဆရာတပည့် ဆရာခိုင်းရင် မငြင်းပါဘူး”

“ဟာ. . .ဒီလိုဆို ကျုပ်စိတ်အေးရပြီပေါ့။ တခြားအကြောင်းတော့ မ ဟုတ်ဘူး ။ ဒီလက်နှစ်ဖက် ပြတ်နေတဲ့ လူ နောက်ဖေးသွားပြီးရင် ချေး ကုံးမဲ့ကိစ္စကို တာဝန်ယူစမ်းပါ”

ထောင်မှူးသည် တဟားဟားရယ်ပြီး နဖူးကို ထုလိုက်ရာ ညောင်ညို ပင် ဆွေးနွေးသဘင်ကြီးမှ အကျဉ်းသားထုသည် ပက်လက်လန်အောင် ရယ်ကုန်ကြလေသတည်း။

မြောင်းမြမောင်ကို

* * *